

BÆNDELORM

af Christopher Kammergaard

En lav summen hældte ud af fjernsynet i stuen og lagde sig i klatter omkring lejligheden. Haspen i vinduet klagede over trækket og regndråberne plettede sig omkring karmen. Luften var fugtig.

Et muggent, gult lys væltede fra badeværelset og ud i gangen. En tyk klat af tandpasta eksploderede imod vaskens balje.

Du børstede endnu en gang fra venstre mod højre, som om første gang ikke var tilstrækkelig. Du var ellers blevet så god til at holde dig til to minutter, men nu stod du her igen og startede forfra.

Du spyttede en gang til — nærmest uden tandpasta — og skyllede børsten af. Du hjalp den på plads og stak en finger ind i munden. Du åbnede op og så dig omkring. De var der allesammen endnu. Hvor skulle de også være gået? Det var længe siden du sidst havde tænkt på dine tænder.

Du lukkede, tog en dyb indånding og tjekkede igen. Jep. De var der stadig. De havde endda været der lige så længe som du kunne huske. Havde du virkelig så lidt tillid til dig selv?

Du lukkede det klappende vindue i køkkenet. Det kostede lejligheden noget. En kvalitet i luften, måske? I lyden? Ja. Lyden blev flad, som i indersiden af en dykkermaske. Luften stod stille. I stuen stoppede haspen straks med at klage over trækket. Hvad der skete køkkenvinduet, skulle den helst ikke nyde noget af.

Der stod fedtede og fyldte tallerkener dynget i vasken. Et problem som kunne have forløst sig med lidt knofedt, men som blev urørligt i det øjeblik skidt og mæg begyndte at koagulere til en fast, misfarvet masse i bunden af vasken. Enhver kontakt ville udløse den velkendte stank af mad, syltet på anden uge i hanevand. Partiklerne ville kontaminere hele køkkenet. Det måtte jeg jo så løse når jeg kom hjem.

Kontakten dræbte lyset og slukkede for køkkenet, før du bevægede dig ind i stuen og skruede fjernsynet op på 15. Lyden var tyndere end før. Det var besynderligt hvordan fjernsynet fik 15 til at føles som et lige tal.

Du drejede låsen om på yderdøren, kun to gange. Over kighullet sad et klistermærke. Du trykkede kanterne ned, selvom det sad godt fast i forvejen.

Du fandt nattøjet frem og væltede ned i de beskidte lagner. Din trekvart seng var lige akkurat

stor nok til at du kunne boltre dig frit. Lige så meget råderum som det frie menneske havde brug for. Alligevel forholdt du dig kun til den ene halvdel, pakket ind imod væggen. Dette, endda trods edderkopperne i hjørnet.

Fjernsynet stod stadig og summede i stuen. Det var højt nok til at lade sig høre, men ikke nok til at kunne isolerer de enkelte ord. Du havde glemt at slukke det— nej, du havde efterladt det sådan. Det var snedigt. Noget støj at sove til. Der var ingen til at klage over strømforbruget. Trods din snue, lod du dig dog ofte fælde af din godtroenhed. Du satte din tillid til folk som aldrig ville gøre sig fortjent til den.

Du havde set nok House M.D. til at vide at Hugh Lauries Dr. House kun gør to ting: Han har ret, og han skuffer dem som holder af ham. Du burde have vidst at han ikke var til at regne med. Så havde du ikke ladet dig overraske over hans forræderi. Alligevel blev du overrasket — skuffet, endda — da Netflix frøs programmet for at spørge om du stadig så med.

Lejligheden lå nu stille hen. I den tørre, flade stilhed kunne du ikke længere lade som om du ikke hørte din mobiltelefon brumme mellem sofahynderne. Du kunne lyve. Sige at du ikke havde hørt den. At du allerede lå og sov. Men jeg ville kunne høre det på din stemme.

Så du tog telefonen. Du hørte selv samtalen, så jeg behøver ikke at genopfriske mere end de vigtigste punkter:

Jeg savner dig i Berlin, og jeg ser frem til at komme hjem igen. Efter to uger er man træt af at sove i en fremmet seng. Jeg vidste at du vidste hvad jeg snakkede om, for det plejede jo bare at være *din* seng før jeg flyttede ind. Øvrigt at huske på: Jeg elsker dig, og vi ses i morgen.

Jeg lagde på før du kunne nå at trykke på den røde telefon, så du trykkede et par gange på den tomme låseskærm i stedet. Bare indtil følelsen var rigtig i tommelen. Da du trykkede på låseknappen gik skærmen i sort og gav et klik, som den plejede— eller ikke helt som den plejede. Lidt sådan... på skrå, om man vil. Anden gang var bedre. Tredje var godt på vej. Fjerde gang var lykkens gang.

Jeg forstod ikke helt hvad det gik ud på. Du gjorde en masse ting som ikke rigtigt gav mening. Nu sad du og stuede i sofaen. Du lignede ikke en der lige havde talt med sit livs kærlighed. Enhver anden person var gået tilbage i seng. Havde set frem til at se sin kæreste igen. Til ikke at være palle alene i sin lejlighed. Men du skulle altid være speciel. Du kunne aldrig lide det som de andre kunne lide, og hvis du endelig kunne, så skulle du i hvert fald have dine helt egne årsager. Jeg forstod aldrig hvad der var så særligt ved dig.

Det var derfor jeg flirtede med alle de pæne piger i Berlin. Jeg bollede også med nogle af dem. Fordi jeg vidste at du ville lave et stunt. At du ville finde på en eller anden gakket plan. Og så var du i gang. Du samlede alle mine ting i en bunke på stuegulvet. Det måtte være nemt, når nu jeg havde stablet dem ovenpå alle dine ting. Som en dum metafor, havde du sagt. Halvdelen af tiden fattede jeg ikke en skid af det du sagde. Hvor i alverden skulle jeg ellers have lagt dem, når din lejlighed allerede var fyldt op med alt *dit* lort. Det her var *din* adresse. Det var så tydeligt at du ikke engang behøvede at sige det. Og så ville du ovenikøbet slås om dynen, som om jeg altid skulle være bussemanden.

Dynen smed du også på bunken. Min bærbare, min stationære og skrivebordet de stod på. Okay, så du samlede alle *mine* ting, men hvad med alle de ting vi købte sammen? Alle *vores* ting? Ville du bare undvære sofabordet?

Sofabordet smadrede i hundrede stykker da du smed det oveni dyngen, med mugne tallerkner og min *Keep Calm and Carry On*-kop. Så alt hvad jeg havde rørt ved, simpelthen? Du har altid været

så forbandet melodramatisk. Det er derfor jeg fantaserer om alle dine veninder når jeg boller dig. Det er fordi jeg ved at hvis jeg rejser til Berlin i to uger med drengene, så bygger du Danmarks første bjerg ud af alle mine ting.

Du skældte altid sådan ud over at der ikke var nogen bjerge i Danmark og nu havde du bygget dit eget. Sejren må være bitter, når den er bygget af mine ting; af mig. Hvis du ville smide alt på bjerget som jeg har rørt ved, så havde du i øvrigt glemt noget: Du skulle også selv dynges på.

Så du klatrede. Du klatrede og klatrede og var ikke alene ophavsmand til Danmarks første bjerg, men også dets første bestiger. Vores indboforsikring dækker ikke massive huller i taget. Og måske var *du* ophavsmand, men *jeg* var årsag. Hvordan følte det, da du sad og frøs på tinden, pisket igennem af bidende blæst og den danske sommer? Havde du tænkt dig at rydde op efter dig selv?

Jeg forstod aldrig de ting du gjorde, så jeg forstod heller ikke hvordan du slugte den første bid. Hvordan du bed min orange tandbørste over i to, og slugte først skaffet og så hovedet. Plastikken som rev i ganen og børsterne som kradsede i halsen. Du plejede ikke engang at kunne spise mild chili uden at få mavepine. Nu knuste du mine skrabere mellem tænderne, lod barberbladene snitte flager af dine tænder og flænsede dit halsrør. Tænkte du slet ikke på dine tænder mere? Du spiste tallerkner, knuste glas, sofaborde og kontorstole. Tyggede vej gennem guld og sølv; dyre ure og billige hættetrøjer.

Du spiste mine bøger, mit eksemplar af *Alkymisten*, mit *Ringenes Herre* dvd-sæt med kommentarspor fra instruktøren og skuespillerne. Hele reolen. Du spiste mine *Dr. Martens*. Rykkede og rev dig gennem foret læder. De var imprægnerede!

Alt det arbejde. Al den mavepine. Og nu sidder du på lur bag yderdøren, for at gøre det samme ved *mig*? For at fortære mig, så jeg kan være *væk* fra dig? Så du kan slippe af med mig?

Skat, jeg bor i dig. Det her er *min* adresse. Når du spiser alt hvad jeg er — når du spiser *mig* — sætter jeg mig så ikke bare fast mellem dine tænder? Galt i halsen? Bliver jeg ikke bare forevigt?

Nej. Du bliver glemt.